Ч. 160 Середа 21 липня (2 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нове товариство.

Кружок наших співаків і музиків зложив комітет, котрий має заняти ся скликанем і устроєнем музичного з'їзду для заснованя нового музичного товариства. Сими днями видав той комітет відозву, в котрій каже ся між иншими:

I. Заснованє „Союза приятелів малорускої музики" (чи як его там назвуть), т. є. одного товариства центрального, в котрім злучили би ся всі вже ествуючі товариства співачі і музичні, як також композитори та співаки, хотьби і з найглухшого гірского закутка, в ціли плеканя передовсім самої штуки музичної а відтак і з нею споріднених штук.

Щоби дати почин такому „Союзови", треба конечно, щоби всі Бояни і инші співачі і музичні товариства та хори міщаньскі і сільскі — коли не можна буде инакше — вислали бодай по кількох відпоручників-делеґатів; треба конечно, щоби всі сприяючі рускій народній пісни, так духовний як сьвітскій, а желаючі її розвою і слави — прибули як найчисленнійше, щоби на тім першім загальнім з'їзді руских музиків і співаків порішити справу сполученя і заснованя „Союза приятелів малорускої музики".

II. Співолюбива Русь, з'їхавши ся на то перше музичне галицке віче і заснувавши „Малоруский музичний Союз", поставить єму за задачу найпершу: виготовлене відповідних популярно оброблених підручників до науки музики і гармонії а передовсім співу, щоби тим способом положити підставу до раціонального плеканя співу і музики по школах, бурсах і товариствах співачих музичних.

III. „Малоруский музичний союз", маючи повагу величавого з'їзду, мусить перевести виданництво так церковних як і сьвітских малоруских музикалій, щоб не допустити до затрати наших давнійших композиций, як також видаванем що-найперших і найлучших теперішних музикалій, заохотити малоруских композиторів до успішної і поважнійшої праці. Пожадане було би, щоби сей „союз" видавав найціннійші наші оріґінальні композициї поруч тексту малоруского з текстом німецким, італіяньским або француским, розуміє ся метричним, щоби цивілізованій Европі дати можність пізнати красоту нашої малорускої музики, а нашим музикам композиторам нагоду представити ся сьвітовій публиці.

IV. „Малоруский музичний союз" мусить заняти ся а бодай дати товчок до реорґанізациї науки співу і музики в школах, як народних так і середних, дальше в бурсах дяківских і шкільних, щоби тим способом дати підставу розумному плеканю співу і музики серед Русинів.

V. „Союз приятелів малорускої музики" має заняти ся плеканем музики інструментальної по більших товариствах музичних, хорах міщаньских та сільских, а передовсім по бурсах дяківских та шкільних.

Наведені ті точки вимагають щоби на сей з'їзд зібрали ся не лиш делеґати ріжних вже ествуючих Боянів, товариств музичних та зорґанізованих хорів, так міщаньских як і сільских, але треба конечно, щоби всі добре сприяючі народній справі явились, і то як найчисленнійше, не жалуючи ні труду ні видатку, бо сей перший з'їзд руских музиків стане ділом патріотичним першої ваги.

Потреба лише, щоби як найширші круги співолюбивих Русинів поняли свій власний інтерес і для него троха одушевились, а чим численнійше зберемо ся, тим більшої віри наберемо у власні сили, тим більшої ваги і надамо собі перед чужими.

Тому прибудьмо на се перше руске музичне віче, радьмо, як би нам нашою відродженою піснею пробудити ще спячих, оживити завмерлих, піднести упавших на дусі, покріпити борців за справу народну та рознести славу руского імени ген далеко в чужину!

Наші братя Славяни-Чехи послугували ся в борбі о своє національне ествоване найважнійшим словом, т. є. людовою піснею і її плеканем; пробуймо і ми йти за їх приміром, виписавши на разі на своїм стягу ческе мотто: Zpevem k srdci (народу) srdcem k vlasti.

У всяких справах, дотикаючих музичного руского віча просить ся відноситись до о. Віктора Матюка в Карові п. Угнів.

В своїм часі оповістить ся означений день з'їзду, як також вичерпуюча проґрама нарад і місце, де се віче співацке відбуде ся.

---

27)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

ГЛАВА ДВАНАЙЦЯТА.

Приятель в потребі.

Підчас коли нового ґрафа гризли заведені его надії, сиділа Гонория тихенько в своїй комнаті, пригноблена дуже смертию свого мужа.

Она любила его по правді щиро. Її серце не займало ся ніяким молодшим приятелем. Її житє, заким пізнала ґрафа Освальда, було занадто сумнє, як щоби она позваляла собі на той збиток займати ся романтичними мріями молодечого віку. Молоденькі чувства сеї женщини зниділи під руйнуючим впливом злочину. Аж коли вдячність, яку доброта ґрафа Освальда в ній розбудила, проломила ледову холодність сеї гордої натури, аж тогди відозвала ся в Гонориї жіноча щирість, аж тогди відозвала ся в ній прихильність, — глубока, чиста прихильність. Гонория поважала в своїм чоловіці все благородне і високе, яке лиш коли в житю стрічала в душі якого мужчини.

І він пропав для неї! Помер в тім переконаню, що она стала ся єму невірною.

— Я би все скорше перетерпіла, як то — думала она собі в своїм невідраднім положеню.

Представитель власти прийшов до неї. Він поучив єї о тій прикрій конечности, в якій він знайшов ся, але не сказав їй нічого о знищеню завіщаня, ані о тім, якої гадки лікарі що до смерти ґрафа Освальда. Сказав їй лиш, що з его смертию вяжуть ся деякі підозріні обставини, котрі треба буде основно розслідити.

— Слідство повинно бути дуже докладне — сказала на то Гонория. — Я знаю, що тут хтось допустив ся злочину, що найліпший, найблагороднійший чоловік став ся жертвою якогось скритоубийника! — О пане, коли можете відріжнити правду від неправди, то прошу Вас дуже, послухайте того, чого мій бідний муж не хотів ніяк повірити! Розходить ся о найпоганійшу зраду, якої лиш коли хтось допустив ся на женщині, що не мала нізвідки ніякої помочи.

Пан Ишбирн сказав, що готов послухати оповіданя ґрафині Еверстронґ, але й казав їй то собі розважити, що то її оповідане міг би хтось опісля використати против неї.

Гонория розповіла єму всі ті події, про котрі розповідала ґрафови Освальдови, як то із за її мужа нароблено фальшивого крику, як она поїхала до розваленої башти, і як в тій розвалині перебувала цілу ніч серед страшної муки. Але аж ляк її взяв, коли побачила, що і сей чоловік не конче хоче їй вірити. Ціла справа виглядала на якусь таку шалену і неймовірну, що всі готові були уважати її за виновницю, а всі були вже приготовлені на то, що почують від неї якусь видуману брехню. Правда, яку она розповідала, виглядала на якусь видумку.

Ґільберт Ишбирн не сказав їй того, що він сумніває ся о праві того, що она розповідає; але хоч і як він делікатно висловлював ся, годі їй було не пізнати по его лици недовіря. Она таки виділа по нім, що він тепер, коли вислухав її оправданя, набрав о ній гіршого переконаня, як перед тим.

— А деж би можна тепер знайти того пана Керрінґтона? — спитав він зараз.

— Того я не знаю! Він очевидно скоро лиш перевів свій плян і допоміг своєму приятелеви до спадщини, уважав за відповідне утечи звідси.

Урядник глянув на ню проникаючим поглядом. Чи она би грала якусь комедию, чи може не знає нічого о тім, що завіщанє знищено? Невжеж она таки направду гадає, що майно страчене для неї?

— — — — — — — — — — —

На годину перед тим, коли мало відбувати ся урядове доходженє у великій столовій сали, зійшли ся Реджінальд Еверстронґ і Керрінґтон на умовленім місци під соснами.

Віктор Керрінґтон лиш глипнув на свого приятеля, здогадав ся зараз по его лици, що від попередного дня настала якась злощасна подія. Реджінальд розповів єму коротко і сердитими словами о знищеню завіщаня.

— З Вас, пане Керрінґтон певно зручний інтриґант! — додав він з огірченем; — але хоч і які Ви мудрі, то таки Вас перехитрили, як би якого найдурнійшого в сьвіті дурака. Знаєш тепер, Керрінґтоне, мимо всеї твоєї крутанини, ми і о феника не стали богатші!

Новинки.

Львів дня 1-го серпня 1899.

— **Войскові капелі** будуть грати у Львові в місяци серпни: дня 1-го перед Намістництвом, дня 3-го на Замку. дня 8-го перед головною командою, дня 10-го в стрийскім парку, все від години 6½ вечером, а дня 16 го перед головною вартівнею войсковою від години 6-ої вечером.

— **З Сокальщини** пишуть: Дня 27 н. ст. липня упокоїв ся в Свитазові під Сокалем властитель того села, шамбелян Тадей Ковнацкий, бувший презес сокальскої ради повітової, муж енерґічний і правого характеру, в кілька годин по операциї на камінь.

— **Страшна пригода** лучила ся в Полтві під Львовом. Властитель села п. Торосевич спровадив кількадесять женців з доохрестних сіл, між ними кільканайцять з Перегнова. Всї ті робітники мешкають в бараках і там варять собі їсти. Дня 26 го липня одна жінка з Перегнова позбирала в лїсї грибів і зварила їх на вечерю та й дала їх їсти родині і кільком иншим робітникам з Перегнова. Вскорі по тім всї, що їли. занедужали, а отруя була така сильна, що мимо скорої і енерґічної помочи лїкарскої померло 9 осіб, а пять боре ся з смертию. Яка сильна була отруя, видко з того, що женщина, котра збирала гриби і варила їх, з'їла лиш одну ложку тої страви і хоч лїкар переполокав її жолудок, то однако нині боре ся з смертию.

— **Зелїзнича катастрофа.** В Каринтиї в ночи з неділї на понеділок о години пів до першої вискочив з шин поспішний поїзд полудневої зелїзниці між стацию Ґрафенштайном а Рікерсдорфом. З насипу на два метри високого впали два вагони другої кляси. а один третої. З людий погибло на місци двох. сїмох есть тяжко ранених, а дванайцятьох легко.

— **Капітанчук**, що то вимордував родину жидівску в Ямнїй, правдоподібно не буде вже ставати перед судом, бо лїкарский факультет у Львові узнав, що він сповнив злочин в стані хвилевого шалу, котрий есть у него випливом дїдичного алькоголїзму. Оречене факультету констатує, що Капітанчук есть нині при здоровім умі, однак напад шалу може каждої хвилї і зовсім несподівано наступити, длятого він есть для житя і безпечности публичної небезпечним. В виду того станиславівска прокуратория імовірно застановить дальше поступоване карне і віддасть Капітанчука під опіку власти безпеченьства.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і виховане.

Ради господарскі.

Беріть собі примір з Товариства „Сїльский Господар“ в Олеську та лучіть ся в подібні товариства. (При сїй нагоді звертаемо увагу на „Вісти господарскі“ в низу, де подані рішеня Видїлу згаданого товариства).

— Чи добре господарям лучити ся в товариства господарскі? Що добре, о тім нема й бесїди, а в нинїшну пору навіть і конче того потреба особливо для наших господарів. Ми не дуже одушевляемо ся всїлякими иншими товариствами, бо богато з них суть лиш плодами т. зв. капіталїзму, і подібно як великий капітал, використовують суспільність та своїх членів в інтереси кількох одиниць. Ми уважаемо хосенними лиш такі товариства, в котрих члени спільними силами подають собі рівномірно поміч, не використовуючи себе і суспільність, а такими суть товариства господарскі, скоро они добре зорґанїзовані. Сам один господар не всилї того зробити, не всилї того осягнути, що міг би в спілці з многими другими. В товаристві господарскім не в тім головна річ — як то буває в многих иньших товариствах — щоби за помочию товариства призбирати як найбільший капітал і віддати его та більшу часть зисків з него в руки кількох людий, а прочих збувати якими-такими процентами від вкладок, — але в тім, щоби дійстно помагати своїм членам на всїлякі способи і двигати ся спільними силами. В товаристві господарскім кождий член мае користь і вигоду. От н. пр. треба купити якогось добірного зерна на насїнє. Одному господареви то трудно; він часто навіть не знае, де его роздобути. В такім случаю товариство стає в пригоді; оно спроваджує для своїх членів, а ті дістають насїнє і дешевше і без всякого клопоту. Товариство господарске може так само посередничити і в продажи, але що найважнїйше, в товариствах господарских можуть господарі учити ся господарити розумно і поступово, бо товариство вишукує всїлякі нові способи і дороги, якими можна би поправити господарку. Ось чому добре лучити ся в товариства господарскі. Кождий повіт повинен би мати свое товариство господарске. Та на жаль у нас як-раз найменше дбають про товариства господарскі і ми доси здобули ся ледве на одно малесеньке таке товариство. А всеж-таки оно показує ся досить рухливе. Видко, що нашим людем не конче хоче ся робити, коли так мало дбають про товариства господарскі, а то і жаль і соромно. Але есть надія, що чей то якось буде лїпше, коби лиш наші люди більше розуму набрали ся

— Який хосен із вчасного приорювання стернї? Коли стерню вчасно. зараз по жниві, приорати, то з неї вихісновує ся всю поживу, а земля поправляе ся, бо не тратить поживи і вода з неї так сильно не парує. Не підкинене стернисково переводить тепло знаменито; гните відбуває ся в нім живо а азотні творива, які при тім творять ся, спадають легко з вохкостию землї на спідну почву, бо верхна почва не може їх добре придержати. В той спосіб тратить земля пайдорожшу поживу, і длятого господар повинен старати ся, щоби не допускати до тої страти. Длятого треба з одної сторони вчасно приорювати стерню, з другої сїяти зараз такі ростини, як н. пр. білу гірчицю або промежник (Spergula), котрі своїм корінем придержують салїтровий азот та непускають глубше в землю, або знов такі, як вика, горох, конюшина і т. п., котрі ловлять азот з воздуха і передають его землї. Через вчасне приорюванє стернї можна поле лїпше і борше очистити з бурянів і хопти, бо чим скорше приорати, тим скорше буряни війдуть, а тогди можна їх легко боронами стягнути.

Керрінґтон мовчав через хвильку; але коли по довшім мовчаню відозвав ся знову, то в его голосї слїдно було розпуку, котра в своїй тихій глубинї була так само велика, як і голосний біль его товариша.

— Менї не хоче ся вірити — відозвав ся він тихим хрипливим голосом — кажу тобі, чоловіче, що тебе хиба якийсь дур взяв ся. То не може бути, щоби завіщанє було знищене!

— Та же я останки его мав в своїй руцї — відповів Реджінальд; — я видів мое власне імя на недогарках паперу, а з прочого завіщаня лишила ся лиш купка попелу.

— Я видів, як підписувано завіщанє — видів таки на власні очи — на кілька годин перед смертию ґрафа Освальда.

— Ти видів, як его підписували?

— Таже видів, бо я стояв на дворі коло склянних дверий від бібліотеки.

— І ти...! ох, то страшно! — відозвав ся Реджінальд.

— Щож страшно?

— Таже той злочин.

— Той злочин нас нїчого не обходить — сказав на то Керрінґтон; — хто знищив завіщанє, той і допустив ся убийства, скоро твого стрия дійстно хтось убив.

— Чи ти таки направду так гадаеш, чи може лиш мене дуриш?

Они розійшли ся. Реджінальд Еверстронґ знав, що его треба буде при урядовім доходженю. Майже безпосередно по тім, коли він вернув, розпочало ся переслухуванє сьвідків.

Першим сьвідком, котрого переслухувано, був камердинер, котрий перший побачив, що ґраф вже не жие. Відтак завізвано обох лїкарів, котрих зізнаня були дуже великої ваги.

Доходжене вело ся при замкнених дверох і не впускано нїкого, лиш тих, котрих завізвано на сьвідків. Ґрафиня Еверстронґ сидїла коло стола напроти коронного урядника. Она не хотїла взяти собі до помочи адвоката; сказала, що спускае ся зовсїм лиш на свою невинність. Зі спокоєм і певна себе сидїла она перед поважним збором та не бояла ся того, що всї на ню споглядали.

Реджінальд Еверстронґ, коли сїв собі недалеко неї дивив ся на ню з такою злостию, як би хотїв еї таки зараз убити.

Доктор Місенден зізнав яко сьвідок, що ґраф Еверстронґ помер від якоїсь отруї, котру мало хто знае. Слїди тої отруї знайшов він в порожній склянці, що стояла перед помершим на столї. Дальші слїди тої отруї знайшов він в жолудку погибшого.

По лїкарях переслухувано слугу Джемзона. Він розповідав про то, хто і коли підписував завіщанє а відтак сказав, що то він приніс був карафку з водою, вино і порожну склянку для ґрафа Освальда.

— Чи Ви самі набирали води? — спитав коронний урядник.

— Сам — ґраф Освальд любив щоби вода була з леду і я брав еї з під фільтра, що стоїть під моїм надзором.

— А склянку?

— Склянку взяв я з мого кредeнсу.

— Чи Ви певні того, що в склянцї не було нїчого, коли Ви еї занесли свому панови.

— Зовсїм певний, бо я завсїгди уважаю на то, щоби всї склянки були помиті і чисті — обовязком помічника кредeнсового есть то зробити, а моїм допильнувати, щоби то було зроблене. Я був би то зараз добачив, як би склянка була на сподї нечиста, або як би па нїй були якісь смуги.

Воду, яка ще була в карафцї, розслїджували лїкарі, і показало ся, що она була зовсїм чиста. Вино було нерушене. Отруя могла бути лиш в склянцї а слуга кредeнсовий казав, що крім него, і его помічника нїхто не мав приступу до кредeнсу де завсїгди стоять склянки

Отже як инакше мігби був ґраф зажити отруї як би не взяв був еї власною рукою?

Реджінальд Еверстронґ належав до сьвідків, котрих переслухувано на самім послїдку. Він розповідав про розмову, як день перед смертию ґрафа Освальда відбула ся межи ним а его стрием — він згадав також про то, що викрила була Лідия Ґреґим — та виповів все, що могло було зробити ганьбу женщинї, котра блїда і мовчки дожидала своєї судьби. Скандальні викритя якось не робили на нїй нїякого враженя.

Она перебула за послїдних кілька днів і ночий тілько лиха, що їй здавало ся, як би вже нїчого не могло зробити їй більшого болю. Мусїла погодити ся з тим, що еї муж не довіряв їй. Той, котрого она щиро любила погордив нею і відрік ся еї з відразою. А щож могло еї чекати ще гіршого, як то, що вже стало ся?

Реджінальда Еверстронґа брала злість і він стратив здоровий розум. Розповідав о знищенім завіщаню та став доказувати, що нїхто инший лиш ґрафиня Еверстронґ его знищила.

— Ви забуваете ся, ґрафе Реджінальд! — сказав коронний урядник; — Ви тут лиш яко сьвідок, а не яко жалібник.

— А хибаж менї мовчати, коли знаю, що та жевщина онтам допустила ся злочину, і позбавила мене спадщини? — відозвав ся молодий мужчина сердито. — А хтож инший як не она мав в тім інтерес, щоби знищити завіщанє? Хтож мав більше причини бажати смерти мого стрия. Чогож она сховала ся, коли нїби то пішла собі з замку, скоро не мала наміру допустити ся злочину? Она вийшла із свого помешканя, заким ще настав вечер і коли написала лист до свого мужа. А деж була она і що робила, коли тогди винесла ся з замку?

Позвольте менї, ґрафе Реджінальде Еверстронґ, нехай я відповім на ті питаня! — відозвав ся якийсь голос коло порога.

Молодий ґраф обернув ся і пізнав того, що то сказав. То був старий приятель его стрия, капітан Кранс, котрий підчас того, коли Ре-

Наконець через скоре приоране стерні можна недопустити до всіляких хороб ростинних, бо есть доказана річ, що чим довше стоїть стерня, тим скорше на таким поли кидають ся на ростини всілякі хороби.

Всячина господарска.

— **Чи птиця половик або кобуз мишолов** пожиточна чи шкідлива? Один мисливий пише в ловецкій часописи Osterr. Jagd-Ztg.: Обходячи ліс побачив я в шпліні на скалі гніздо, де пара т. зв. половиків мишоловів годувала молоді. Я стрілив до старого, але хибив, зато трохи пізнійше пострілив другого. Я поліз тогди до гнізда і взяв одно молоденьке а друге лишив, щоби на другий день убити старого. Але на другий день хибив я знову старого, а відтак поліз знов до гнізда, щоби подивити ся до молоденького. Оно сиділо собі ліпиво у гнізді а коло него край гнізда лежало 21 миший, 4 кертиці і 1 кіс. Мені аж дивно стало від того достатку поживи; для контролї попритинав я мишам і кертицям хвостики. На другий день застав я лиш 10 миший і 8 кертиць, в котрих 4 мали притяті хвостики. Коса вже не було, за то була в гнізді на метер довга гадина. Старий половик доносив першого дня жиру як звичайно; але що було лиш одно молоденьке, то призбирало ся 21 миший і 4 кертиці разом 25 штук. Коли припустити, що молодий половик бодай друге тілько з'їв, то вийде з того, що старий приніс був до гнізда того дня 50 штук. Старі половики потребували також на виживлене з'їсти що дня бодай 25 штук, або ціла родина потребувала на день бодай яких 100 штук миший. Один такий мишоїд половик або кобуз з'їдає отже через літо що найменше 4500 до 5000 миший та кертиць, може яких 50 птичок, деякі гадини і може кілька курято̂к та заячиків, але всетаки найбільше їсть миший та кертиць, отже хоч иноді і зробить шкоду, то пожиток з него далеко більший. Такої пожиточної птиці не треба длятого убивати.

Переписка господарска.

І. Пруск. нач. гром. в Радловичах: Жито „Тріюмф" продавала торік Руска Торговля в Рудниках почта Більче Волиця і там було би Вам найблизше. Але чи она продає і сего року того вже не знаємо. За кільо правила торік 14 кр., отже 12 кільо вийшло би без пересилки на 1 зр. 68 кр. Кілько коштували би пересилка і опаковане — се вже годі нам знати. То саме жито продавали також о. Іларий Сименович в Сухоставі (повіт гусятиньский) почта в місци і о. В. Каратницкий в Григорові коло Монастириск. Остаточно можна дістати і на складі фірми Ernest Bahlsen в Кракові ул. Кармеліцка ч. 21.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Видїл товариства „Сїльский Господар"** подає до відомости слїдуючі свої рішеня: 1) Видїл постановив роздати даром в осени по дві щепи, т. є. по 1 яблони і 1 груши, а також по 4 зернівки. Коли-ж би хто з Вп. Членів хотів при сій нагоді спровадити для себе більше щеп або зернівок, то нехай пришле до кінця серпня на руки Вп. о. Левицкого в Олеську відповідну квоту, а іменно по 20 кр. на трилітні яблінки і груші, а по 4 кр. на зернівки; дальше по 30 кр. на волоскі оріхи чотиролітні. Також по 20 кр. можна дістати щеплені вишні і сливи. Що до родів щеп треба порозуміти ся осібно з Видїлом, бо вибір щеп є дуже великий і ріжнородний. — 2) Хто хотів би дістати штучного навозу під озимини під назвою „18-процентовий суперфосфат", нехай до 15 серпня пришле на 100-кілевий мішок 5 зр. 40 кр., а відбере его в своїм часї на стациї Заболотці. На один морґ треба сего навозу 133 клґр., єго треба на кілька днів перед сїйбою в рілю в'орати або вралити, але для переконаня о ріжници плодів добре є лишити пояс земли без суперфосфату. 3) Каїніт і томасівку (жужлї Томаса) спровадить ся пізнійше, а о часї і цїнї сих навозів повідомить ся окремо. — 4) В другій половинї вересня уладжує Видїл прогульку до двора в Липниках, мостиского повіта, де находить ся взірцева обора розплодова голендерскої раси, молочарня і розплодовий хлів свиний „Йоркшір". Кошти зелїзницї винесли би около 4 зр., однакож в разї численної участи можна би узискати знижене білетів. Приїзд зі стациї до двора і гостина в дворі даром. Провід прогульки обійме п. Хлопецкий, длятого можна буде з неї богато скористати. Отже хто з Вп. Членів мав би охоту взяти участь в сїй прогульцї, зволить повідомити Видїл як найборше в цїли виєднаня знижки білетів їзди в Дирекциї зелїзниці. За видїл товариства „Сїльский Господар": *О. Т. Дуткевич* голова. *І. Петритин* секретар.

Телеґрами.

Відень 1 серпня. Нинї відбуде ся надзвичайне засїдане Видїлу міского, аби нарадити ся, яке становище має займити рада міска супротив підвисшеня податку від цукру.

Брукселя 1 серпня. Парляментарна комісия відкинула всї проекти виборчої реформи.

Мадрид 1 серпня. Перед найвисшим судом военним розпочав ся нинї процес з причини відданя Американцям міста Сантіяґа на Кубі.

Київ 1 серпня. Російске міністерство справ внутрішних заборонило читати реферати на археольоґічнім з'їзі в Київі в малоруськім язиці.

Реджінальд зізнавав до протоколу, увійшов був тихцем до салї. Він все ще не здужав і не міг рушити ся без свого стільця на колесах. — Позвольте, нехай я дам відповідь на ті питання — повторив він; — я довідав ся як-раз о тім прикрім положеню, в якім знаходить ся ґрафиня Еверстронґ. Прошу зараз взяти від мене присягу, бо моє зізнане яко сьвідка може бути важне для тої пані.

Реджінальд сів собі. Він побачив, що капітан має безперечно право, щоби і єго переслухали, хоч був би дуже радо тому спротивив ся.

Ґрафиня Еверстронґ показала перший раз по собі якесь зворушене. Она глянула заплаканими очима на капітана Кране з виразом вдячности і довіря.

Від капітана взяли присягу а він відтак не чекаючи питаня зізнавав до протоколу короткими уриваними реченями.

— Ви питаєте, де ґрафиня Еверстронґ була тої ночи, коли помер єї чоловік і що она тої ночи робила? — сказав він. — Я можу дати Вам відповідь на оба питаня. — Она перебула цїлу ніч в моїй комнатї, де доглядала хорого старця, котрому гостець так ломив кости, що він мало не здурів, та й гірко плакала задля того, що ґраф Освальд не хотів повірити в єї невинність. Може спитаєте, звідки она прийшла до того, щоби тої ночи була в моїй комнатї? На то скажу кількома словами. Заким покинула замок, прийшла до мого помешканя і хотїла, щоби мій слуга впустив єї до мене. Она підчас моєї недуги була дуже добра для мене. Мій старий слуга чоловік трохи простий, але він таки дуже вдячний за кожду щирість, яку оказують єго панови. Він впустив ґрафиню Еверстронґ, хоч і як я був хорий. Она розповіла менї все, що і як було, так само, як то розповіла свому чоловікови. — Він не хотів менї вірити, капітане Кране — казала она; — він, що колись так мене любив, не хотів менї вірити. Я приходжу длятого до Вас, єго найлїпшого і найстаршого приятеля в надії, що Ви будете мати лїпше мнїнє о менї та що Ви колись, коли я буду далеко звідси а з часом і серце мого мужа для мене помякне, промовите за мене добре слово. — Оттак говорила она і я їй повірив. Так пане Еверстронґ — чи там ґрафе Реджінальде Еверстронґ — я повірив і вірю тій женщинї!

— Пане капітане Кране — відозвав ся урядник коронний; — нам по правдї не треба тілько подрібностий; розходить ся лиш о то, коли ґрафиня Еверстронґ прийшла до Вашої комнати і коли вийшла звідтам?

— Прийшла вечером а вийшла аж на другий день рано, коли довідала ся о смерти мого бідного приятеля. Коли менї все розповіла і сказала, що хоче зараз покинути замок, тогди попросив я єї, щоби лишила ся аж до слїдуючого дня. Я їй сказав, що крім мене і мого старого слуги нїхто більше не буде знати, що она тут; на другий день, коли може промине гнів ґрафа Освальда, то я промовлю за нею слово, бо я в'рив безусловно в єї невинність, хоч і як всілякі обставини промавляли против неї. Ґрафиня Еверстронґ знала, що я маю вплив на єї мужа і она послухала моєї ради. Гостець мучив мене тої ночи страшнійше як коли небудь і она як той ангел або як сестра милосердия помагала мому слузі доглядати мене. Від початку аж до кінця перебувала она тої ночи в комнатах, призначених для мене. Прийшла до мене, заким ще завіщане могло бути підписане і вийшла аж по смерти свого мужа.

— Ваше зізнане, капітане Кране, есть рішаюче; оно увільняє ґрафиню від всякого підозріня — сказав коронний урядник.

— Моє зізнане може слово в слово потвердити мій старий слуга Саломон Ґринді — сказав капітан.

— Не потреба нїякого потвердженя капітане Кране! (Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569)